

Megszólal egy néma emlék

Mániákusan kerüli apja szavait. Pedig folyton ott duruzsolnak a fejében, amikor elmegy egy büfé előtt, és arra gondol, hogy ő már bókokat eregetne a büfésnőnek és hajbókolna, aztán távozáskor – ha

másnak nem is – magának azért megjegyzné, hogy a távolság mennyivel jobban állt annak a hamburgerszagú párának. Amikor a tükör előtt megvágja magát, vékony patak folyik végig nyakán, és apja zsebkendődarabkával

teletűzdelt, vérpöttyös arca jut eszébe. Hogy milyen egy reklámból borotválkozni, a Hagakuréból tisztességet tanulni. Hogy még a neve sem a sajátja. Hogy apjának csak hibáiból tudott tanulni. Hogy ő a megtestesült

szégyenérzet, ami belőle hiányzik. Hogy egyszer, amikor autóban ültek, átment előttük egy gyerek tenyérsni csigával a kezében, és az apja így szólt röhögve: „Nézd azt a nyomorultat!” Hogy nem ismerte meg a saját fiát.

Ismeretlen kelet-európai költő verse 2015-ből

*Omlásveszély!
Ordít lóbetűkkel a meghasadt vastábla
világunk tarthatatlan pillérein.*

*Tüdőnket szállópor
szállja meg: az uralkodó szélirány
engedelmes nyílveszői.*

*Elménk
elsivatagosodott*

*felszíne az egyetlen
meghódíthatlan, parlagi pusztság.*

*Homok és még több sívó homok,
és a pályaudvarok
örök-omló betoncsendje.*

*A főveny alatt palimpszesztre írt törvény
születik. Megszűnik közünk minden iránt,
ami marad: testetlen társaság.*

*És hiába a többes szám,
amint magunk maradunk,
eluralkodnak rajtunk a ránk szabott főbiák.*

*Mitől rettegtünk eddig?
És mi lesz a holnapra előírt?*

*Gyerekként a kergemarhakórtól
és a csecsenektől féltem leginkább.
A híradásokon kívül alig maradtak emlékeim.*

Tévedés volt minden leírt szó.

*Tévedésből maradtam itt,
hogy saját szememmel láthassam,
mi az igazság. A szintetikusát éppúgy,
mint a szintisztát.*

*Esőre váró por vagyok, Uram,
végtelen por. Mondd,
merre jár most az árvized?*